

Розділ 2

Розділ 2 ЖАХЛИВА НІЧ

Так приємно було ввечері підніматися крутими сходами до знайомих кімнат. Діти раз по раз позіхали. Довга подорож потягом притомила їх.

— Тільки б цей жахливий вітер ущух! — сказала Енн, відсунувши штору й поглянувши у вікно. — Онде маленький місяць, Джорджо. Він то виринає, то потопає у хмарах...

— Нехай собі гойдається! — відповіла Джорджа, мостячись у ліжку. — Я замерзаю. Лягай мерщій, Енн, бо застудишся біля вікна.

— А це не хвилі шумлять? — спитала Енн, далі стоячи біля вікна. — Буря у старому ясені то свистить, то завиває, то хилить його майже до самої землі.

— Тіммі, біжи до мого ліжка, — наказала Джорджа, підтиснувши змерзлі ноги. — Ось що по-справжньому тішить, коли я вдома, Енн. Тіммі може застрибнути на моє ліжко! А він — набагато кращий за грілку.

— Тобі не дозволяють цього робити ні в школі, ні тут, — зауважила Енн, згорнувшись калачиком у ліжку. — Тітка Фенні думає, що він спить у своєму кошику.

— Але ж я не можу заборонити йому перебиратися вночі на моє ліжко, якщо він не хоче спати в кошику, — сказала Джорджа. — Ось так, Тіммі, любий. Зігрій мені ноги. Де твій носик? Дай-но я його погладжу. Добраніч, Тіммі. Добраніч, Енн.

— Добраніч, — оспало відповіла Енн. — Сподіваюсь, що Смоляний приїде, як ти гадаєш? Схоже, з ним буде весело...

— Авжеж. І в кожному разі тато буде зайнятий з паном Ленуаром, а не з нами, — зауважила Джордж. — Тато несамохіть примудряється все зіпсувати...

— Він веселитися не вміє, — сказала Енн. — Надто серйозний.

Зненацька обидві дівчинки аж підскочили від гучного удару.

— Це двері до ванної кімнати! — простогнала Джорджа. — Напевно, хтось із хлопців забув їх зачинити! Від цього шуму батько шаліє! Ось іще раз!

— Ото нехай Джуліан або Дік і зачиняють їх, — відповіла Енн, якій тільки-но стало тепло і затишно.

Але Джуліан і Дік і собі подумали, що нехай їх зачиняють Джорджа або Енн. Тож так ніхто з них не виліз із ліжка, щоб закрити злощасні двері.

Незабаром внизу почулося гримання дядька Квентіна, який підіймався сходами і сварився, перекикуючи бурю:

— Гей, хто-небудь, зачиніть двері! У такому шумі неможливо працювати!

Усі четверо вмить схопилися з ліжок. Тіммі зістрибнув з ліжка Джорджі, і всі діти, що стрімголов кинулися до ванної кімнати, попадали на нього. Почулися смішки й вовтузіння. Аж тут на сходах залунали кроки дядька Квентіна, і всі чкурнули по своїх кімнатах.

Буря продовжувала ревти. Коли дядько Квентін і тітка Фенні пішли вкладатися, ручка дверей до відпочивальні вирвалася йому з руки, й двері так сильно грюкнули, що з найближчої полички впала ваза.

Вражений, дядько Квентін сахнувся.

— Проклятуща буря! — з люттю сказав він. — За весь час, що ми тут живемо, я не бачив нічого подібного. Якщо вона ще трохи посилиться, то розіб'є всі рибальські човни, хоча їх і витягли на берег якнайвище.

— Вона незабаром послабне, любий, — заспокійливо сказала тітка Фенні. — Може, до ранку негода мине.

Але вона помилилася. Буря не вгамувалася тієї ночі. Навпаки, вона розбурхалася навколо будинку з іще більшою люттю, завиваючи й пронизливо кричучи, як жива істота. Ніхто не зміг заснути. Тіммі весь час тихенько гарчав, бо йому не подобалася уся ця тряска, завивання й деренчання.

Удосвіта буровій ошалів. Енн подумала, що у нападі жахливого гніву вітер вирішив завдати якнайбільше збитків. Вона лежала й тремтіла від страху.

Раптом почувся дивний шум. Ніби гучний скорботний стогін, наче хтось потерпав від страшного болю. Нажахані дівчата посідали на ліжках. Щоб це могло бути?

Хлопці теж це чули. Джуліан вихопився з ліжка й підійшов до вікна. Надворі в хиткому світлі місяця чорнів старий ясен. Він почав поволі хилитися до землі.

— Це ясен! Він падає! — заволав Джуліан, нагнавши ляку Дікові. — Кажу ж, він падає! І впаде на наш будинок! Мерщій, попередь дівчат!

Волаючи щодуху, Джуліан вискочив на сходовий майданчик.

— Дядьку! Тітко! Джорджо й Енн! Швидше спускайтеся вниз! Ясен падає!

Джорджа вискочила з ліжка, вхопила халат і помчала до дверей, крикнувши Енн, щоб та її наздоганяла. Дівчинка тут же подалася слідом. Тіммі біг попереду.

У дверях власної відпочивальні з'явилася висока постать дядька Квентіна; він стояв уражений і зав'язував пасок на халаті.

— Що це за шум, Джуліане?

— Тітко Фенні! Спускайтеся вниз! Ясен падає! Чуєте, як він моторошно стогне і тріщить?! — нетерпляче волав Джуліан. — Він зруйнує і дах, і відпочивальні! Чуєте, вже падає!

Усі майнули вниз, і цієї ж миті коріння ясена вирвалося з землі, і величезне дерево обвалилося на Кирін-котедж. Пролунав страшний гуркіт, а потім почулося, як черепиця розлітається по землі.

— О Боже! — прошепотіла тітка Фенні, затуляючи очі руками. — Я так і знала, що цим скінчиться! Квентіне, нам давно слід було його спляти. Я знала, що у таку велику бурю він впаде. Увесь дах зруйнований!

Після гуркоту від падіння дерева по всьому домі чулося, як щось падало; речі гепались і розбивалися. Діти не могли збагнути, що діється. Тіммі розлютився й голосно гавкав. Дядько Квентін щосили ляснув рукою по столу, аж усі підскочили.

— Нехай цей пес замовкне! Бо зараз його вижену!

Але такої ночі ніщо не могло змусити Тіммі не гавкати й не гарчати, і Джорджа, нарешті, заштовхала його до теплої кухні й зачинила там.

— Мені теж хочеться гавкати й гарчати, — сказала Енн, поділяючи почуття Тіммі. — Джуліане, ясен розвалив дах?

Дядько Квентін узяв потужний ліхтар і обережно піднявся сходами на сходовий майданчик, щоб подивитися, якої заподіяно шкоди. Потім спустився вниз дуже блідий.

— Дерево пробило горище, провалило дах і зруйнувало відпочивальню дівчат, — сказав він. — Величезна гілка пошкодила й кімнату хлопців, але не сильно. А от кімната дівчаток геть розтрощена! Якби вони залишалися у своїх ліжках, їх би вбило.

Усі замовкли. Лякала сама думка, що Джорджа й Енн ледь не загинули.

— Добре, що я так несамовитий волав, аби їх попередити, — бадьоро сказав Джуліан, помітивши, як Енн зблідла. — Не варто хнюпитися, Енн, краще подумай, яку карколомну історію ти зможеш розповісти наступної чверті у школі.

— Гадаю, трохи гарячого какао нам не завадить, — опановуючи себе, сказала тітка Фенні, хоча й відчувала сильне потрясіння. — Квентіне, подивись, чи камін у тебе не загас. Нам треба трохи відігрітися.

Вогонь у каміні ще палав. Усі скупчилися ближче до нього і гуртом радо привітали тітку Фенні, коли вона принесла паруюче какао з молоком.

Енн попивала какао і з цікавістю розглядала кімнату. Ось де її дядько займався науковою працею. Тут він писав свої незрозумілі книжки, які Енн не могла втямити. Креслив заморочливі діаграми і здійснював багато дивних дослідів.

Але наразі дядько Квентін виглядав розгубленим. Він мав радше присоромлений вигляд. І невдовзі Енн зрозуміла чому.

— Квентіне, це просто ласка Божа, що ніхто не загинув і не постраждав, — сказала тітка Фенні, суворо дивлячись на нього. — Десятки разів я тобі торочила, що ясна слід спляти. Я знала, що він надто великий і важкий, аби витримати потужну

бурю, й тому завжди боялася, що він звалиться на наш будинок.

— Авжеж, знаю, люба, — відповів дядько Квентін, енергійно помішуючи какао. — Але я був дуже зайнятий останні кілька місяців.

— Це твоя вічна відмовка, коли йдеться про невідкладні справи, — зітхнула тітка Фенні. — У майбутньому мені самій доведеться все робити. Не можна ж так ризикувати нашими життями!

— Ну, таке може статися раз на безрік! — крикнув дядько Квентін, починаючи важким духом дихати. Але відразу погамувався, побачивши, що тітка Фенні шокована й засмучена та ось-ось заплаче. Він поставив чашку на стіл й обійняв її. — Ти пережила страшенний шок, — сказав він. — Може, вранці виявиться, що все не так погано.

— Ох, Квентіне, все буде набагато гірше, — запевнила його дружина. — Де ми всі тепер спатимемо і що нам робити, доки не полагодять дах і кімнати на другому поверсі? Діти щойно приїхали. А в будинку кілька тижнів порядкуватимуть робітники! Просто не уявляю, як я з усім цим впораюся!

— Залиш усі клопоти мені! — сказав дядько Квентін. — Я все влаштую. Не турбуйся. Я дуже шкодую, що через мене так вийшло, це моя провина. Я швидко все залагоджу, ось побачиш!

Тітка Фенні не дуже йому повірила, але була вдячна за розраду. Діти слухали їхню розмову й пили гаряче какао. Дядько Квентін був таким розумним і так багато знав, що своїм звичаєм забував невідкладні справи на зразок спилювання старого ясена. Часом здавалося, що він узагалі не від світу цього!

- Що значить «раз на безрік»?

Не було жодного сенсу йти нагору спати. Там кімнати були або повністю зруйновані, або настільки завалені уламками, трусом і запорошені, що годі й думати про спання. Тітка Фенні почала носити пледи на канапи. Одна канапа була в кабінеті, велика — у вітальні й менша — в їдальні. За допомогою Джуліана вона витягла з шафи і розклала розкладайку.

— Влаштуємося як зможемо, — сказала вона. — Хоча ніч уже добігає кінця, але ми ще встигнемо трохи поспати! Буря вже ослабла.

— Ні, просто вона завдала чимало шкоди й тепер цілком задоволена, — похмуро зауважив дядько Квентін. — Що ж, обговоримо все вранці.

Хлопці хоч і втомилися, але були дуже збуджені й заснули не одразу. Енн переживала: як же їм тепер залишатися всім разом у Кирін-котеджі? Це несправедливо щодо тітки Фенні... Але й додому повернутися ніяк, бо батьки у від'їзді і будинок на цілий місяць замкнуто.

«Сподіваюся, до школи нас не відішлють, — думала Енн, намагаючись зручніше вмотитися на канапці. — Було б дуже прикро, бо ми з такою радістю їхали сюди на канікули».

Джорджа теж цього побоювалася. Вона була переконана, що наступного ранку їх усіх вирядять назад до школи. А це означатиме, що вони з Енн під час цих канікул уже не побачать Джуліана і Діка, оскільки хлопці, зрозуміло, ходили до іншої школи.

Єдиним, хто не хвилювався ні про що, був Тіммі. Він лежав у ногах Джорджі, трохи хропучи, цілком щасливий. Доки він із Джорджею, йому цілком байдужісінько, куди їх вирядять!